



Dvanáct měsíců

Eleanor Corvin

DVANÁCT
MĚSÍCŮ

Eleanor Corvin

Věnováno všem, kteří vdechují knihám život.

Milovaní smrtelníci,

když za mnou jedna z mých nejlepších kamarádek přišla, že má nápad, jak si ve světě smrtelníků přivydělat, byla jsem skeptická. Koneckonců koho by zajímalo, co my, smrt'áci, ve svém volném čase děláme? Celá staletí je to pořád stejné a rutina našeho života mi nepřišla nijak pozoruhodná.

Proto jsem Anně naivně odkývala, ať zkusí své štěstí a napíše knihu, která smrtelníkům umožní prožít jeden rok v našem sídle Ruinách, kde jim budu dělat průvodkyni.

Znělo to neškodně.

Ale opravdu jen znělo.

Potom, co jsem Anně odsouhlasila, že jí v knize budu dělat vypravěčku, mě napadlo podívat se, jaký rok si vlastně vybrala. (Takhle zpětně si uvědomuji, že to měla být má první otázka, ale chybami se člověk učí a podruhé jsem jí už na lep nesesdla. Víte, ona sice vypadá nevinně a neškodně, ale když chce, vytáhne z vás i to, co nevíte.)

Samozřejmě, že si nemohla zvolit bezproblémový rok. Ne, ona si musela vybrat ten, kdy mi hned na začátku ledna přibyla další zbloudilá ovečka (člověk, který je schopný připoutat svoji duši ke světu živých a potom tam, lidově řečeno, strašit). To ale nebyl ten největší zádrhel. Skutečný problém nastal až v okamžiku, kdy se mi začaly rozvíjet schopnosti, a já si musela konečně přiznat, že mám potíže s proječováním emocí a neustálým potlačováním problémů.

Všechny smrtky nemají schopnosti, ale já patřím mezi ty „šťastlivce“, kteří ano. Bohužel jsem nedostala žádnou praktickou schopnost v podobě telekineze nebo ovládání živli. Jsem ferat. Dokážu se psychicky napojit na

zvířata, a jak se v minulém roce ukázalo, mohu se i částečně přeměnit. V mém případě se jednalo o drápy, které mi „vyjížděly“ v těch nejnevhodnějších situacích, a oči, díky kterým jsem vypadala tak trochu nevyzpytatelně. Mírně řečeno. Ne, že bych ty přeměny nějak ovládala... A to byl ten problém.

Měla jsem v plánu vyrovnat se se vším po svém, ale když mi jednoho dne ruply nervy a u mé částečné přeměny mě viděl jeden ze starších smrt'áků, Káleb, musela jsem vývoj svých schopností nahlásit kovenu. Našemu nejvyššímu „státnímu“ orgánu tvořenému dvanácti iudexi, kteří dohlížejí na dodržování zákonů v Ruínách.

Víte, ono to u nás není tak lehké. Dokonce i smrt'áci si potrpí na byrokracii a pravidla. Ruiny se dělí do tří křídel. Východní křídlo náleží Nebrigům, nováčkům. Západní patří Arhabonům, kam spadám já a má kamarádka Tessa. Jedná se o smrtky, které v Ruínách už nějaký čas jsou a vědí, jak to tam chodí. A poslední, severní, křídlo obývají Seneti — nejstarší a většinou i nejmrzutější jedinci našeho společenství. Výjimku tvoří Erik, můj mentor, učitel a zároveň nejlepší přítel. Někdo, kdo mě vždýcky podrží, ale zároveň je schopný nakopat mě do zadku, když si všimne, že dělám nějakou hloupost. Přiznám se, že jsem trochu očekávala, že mi s vývojem schopností pomůže, ale on mě naopak poslal za iudexi a to věděl, jak kladný vztah mám ke zdejším autoritám.

Nakonec se ukázalo, že všichni členové kovenu nejsou chladní čumáci, jak jsem si zprvu myslela. Lucien, sportovec tělem i duší (kéž by to nevyžadoval i po mně), je veselá kopa, která vás dokáže rozesmát, i když

vám zrovna není do smíchu. Z Charo naopak vyzařuje klid a s úsměvem na rtech naslouchá vašim problémům. Jediná osoba, které jsem se tam vyhýbala jako čert kříži, byla Ester. Zdejší úřednice, co neváhá všechna lejstra vyhotovit ve třech kopiích a donekonečna vás otravuje, abyste přispěli k údržbě Ruin.

A pak tu byl Eskar.

Ferat, který mě měl naučit ovládat mé schopnosti.

Nebudu vám tady tvrdit, že to byla láska na první pohled. Kdepak. Zprvu jsem z něj byla na nervy, postupem času se ale dokázal infiltrovat do mého života a nakonec i srdce, aniž bych si toho všimla a postavil mě tak před existenční výzvu.

Najednou přede mnou stál muž, který mi nabízel sebe, a to mě k smrti vyděsilo. Vy, kdo mě ještě neznáte, brzy zjistíte, jaký jsem srab, když se jedná o lásku — a celkově projevování emocí.

Během mého výcviku, kdy jsem se měla naučit ovládat své emoce a potažmo i schopnosti, se ukázalo, že mě někdo sleduje.

Tady nastává chvíle, kdy bych vám měla něco říct i o své povaze (a ano, je důvod, proč jsem to doted' odkládala). Nerada si pouštím lidi k tělu, občas tíhnu k ironii a sarkasmu a často dokážu působit jako náctiletý fraček. Je to můj obranný mechanismus, který jsem během let dovedla k dokonalosti, ale bohužel jsou tací, kteří by mě nejraději za moji povahu a průpovědky zabili.

Nebudete tomu věřit, ale přátelé si mysleli, že mým pronásledovatelem je někdo, koho jsem urazila. Jenže pozor!

Nebyl.

Sama jsem z toho byla v šoku. Jak se ukázalo, mým stalkerem byl Niall. Ferat, kterého měl kdysi na starosti Eskar, a který špatně nesl, když Eskar přesunul svoji pozornost na mě.

Bohužel Niall neskončil pouze u sledování a v záchvatu zuřivosti mě shodil z balkónu. K mé smůle jsme zrovna v Ruinách měli období úklidu, takže jsem dopadla do hromady starého nábytku, což vedlo k mé první regeneraci. A doufám, že taky poslední.

Je všeobecně známo, že smrtky sice už jsou mrtvé, ale v našem sídle de facto znovu ožíváme a i když díky zrychlenému hojení se dokážeme uzdravit z těžkých zranění, existují případy, kdy se nestihneme zotavit a znovu zemřeme. Přesněji řečeno tělo zemře a naše duše v něm zůstane uvězněná po dobu regenerace.

Je to nesmírně bolestivý proces, jak jsem díky Niallovi zjistila, a zanechá na vaši duši šrámy. Od té doby mám problém se spaním, ale na druhou stranu jsem díky regeneraci lépe přijala svoji zvířecí podstatu, takže se utěšuji tím, že na tom bylo alespoň něco pozitivního. Až zmizí ty noční můry, budu ještě radši.

Už chápete, proč mě výběr zrovna tohoto roku tak rozladil? Tolik poklidných let, které si mohla vybrat, ale ona si musela vybrat zrovna tenhle!

K mému naprostému zděšení jsem ji jednoho dne našla, jak sedí nad další knihou. Plynule navázala na další rok, který, si dovolím tvrdit, nebyl zase jedním z mých nejlepších.

Urputně se se mnou hádala, že lidi zajímá, jak to bude dál, ale já jsem odmítala připustit možnost, že se čtenáři budou dalších dvanáct měsíců bavit tím, jak se v tom sama plácám.

Kdepak.

„Pokud chceš v příběhu pokračovat, budeš tam taky!“

A tak, milí smrtelníci, tento rok nebudu vaše jediná průvodkyně a vy budete mít možnost prožít ho i s Annou.

A nejen s ní.

Během vyprávění potkáte naše přátele, bez kterých si život v Ruinách nedovedu ani představit. Tessu, která uzavírá naše dynamické trio a je nenapravitelná romantička. Erika, Luciena, Eskara a mnoho dalších. Díky nim si ani neuvědomíte, že jste v sídle smrtáků.

A tak mi dovolte, bez dalších průtahů, přivítat vás v Ruinách, našem a teď i vašem domově — alespoň pro tento rok.

PROLOG

Kdysi dávno, v době, kdy elektřina nebyla ničím jiným než pouhým snem, žila dívka, která toužila jen po jediné věci.

Odejít, co nejdál od své macechy a dvou rozmazlených nevlastních sester.

Čím byla starší, tím víc se obávala, že s nimi zůstane napořád. Byla už dost stará na vdavky, ale zatím nenašla nikoho, kdo by si ji vzal. Problém nebyl v ní, ale v její maceše, která nechtěla ztratit bezplatnou pracovní sílu, a proto ji nikde neukazovala.

Až konečně jednoho srpnového večera jí svitla naděje.

Ples.

Bál, na kterém bude spousta šlechticů ze všech končin země.

Tam by mohla najít své vykoupení v podobě manžela, který ji odveze daleko od téhle *rodiny*.

Samozřejmě, že jí macecha zakázala jít, ale tentokrát se žádnými výhrůzkami ani posměšky nenechala zastavit. Když se vrátí do půlnoci, nikdo si ničeho nevšimne.

Bylo to tak prosté. Pouze se ukázat na plese, podívat se a při troše štěstí najít hodného muže, který se o ni postará. Stačilo, aby přeskočila jiskra.

Ano, bylo to jednoduché. Najmout si za ušetřené peníze kočár, který ji v půl dvanácté vyzvedne a doveze v pořádku domů, kde schová šaty, a zaleze do postele dřív, než se ostatní vrátí. A celou noc potom snít o svém zachránci...

Vsadím se s vámi, že když si tohle všechno plánovala, určitě ji nenapadlo, že jediné vodítko, které by později ukazovalo na to, že tam byla, bude *střevíček*.

Střevíček, ke kterému se nikdo nehlásil.

Napadlo vás si někdy klást otázku, proč se ona záhadná dívka nepřihlásila?

Styděla se?

Nebo se bála?

Anebo prostě jen nemohla?

Koneckonců mrtví už přeci střevíčky nepotřebují.

1. KAPITOLA

Anna

Nervózně jsem pozorovala fotky na zdi a snažila se ignorovat schody, které pod každým mým krokem ostentativně vrzaly, jako kdyby mi chtěly dát najevo, že tady nemám co pohledávat. Nedělaly jsme to poprvé, ale stejně jsem z toho měla zvláštní pocit.

„Říkala, že si můžeme vzít, co budeme chtít. Prý by to její vnoučata stejně vyhodila,“ ujistila mě Tessa s úsměvem na rtech. Nerozhodně jsem pozorovala její záda, na kterých se jí líně pohupovaly krásné blondáté vlny, za které by nejedna žena zabíjela. Včetně mě. Ať jsem dělala, co jsem dělala, mé tmavě hnědé vlasy se nakonec vždy narovnaly jako hřebíky.

„To je sice hezké, ale stejně mi z toho běhá mráz po zádech,“ zamumlala jsem s pohledem upřeným na fotografie. Čím výš jsme stoupaly, tím starší byla žena na fotografiích. Hnědé vlasy měla najednou bílé a hladkou tvář vrásčitou. Jediné, co zub času nezměnil, byl její úsměv.

„Byla moc hodná. Dlouho jsem nepotkala takhle sympatického člověka. Dokonce i po smrti byla milá. Když viděla, jak se tady rozhlížím a toužebně koukám na všechny ty knihy, tak mi nabídla, že si můžu vzít, co chci,“ pokračovala vesele dál a jasně modrýma očima putovala po policích. Připadalo mi, že je v až moc dobré náladě na někoho, kdo se půlku ledna nezastavil. Očekávala bych, že bude ležet

v posteli a snažit se nabrat trochu energie. Být smrtkou je bezesporu náročné — jak po fyzické, tak po psychické stránce — a je jedno, jak dlouho už jí jste. Vždycky, když už si myslíte, že vás nic nepřekvapí, stane se něco, co vám dokáže vyrazit dech. Dneska ráno jsem po dlouhé době zažila opravdu špatný sběr, takže jsem byla ráda za rozptýlení v podobě knih.

„Páni,“ vydechla jsem užasle, když jsem spatřila ten ráj před sebou.

„Neříkala jsem to?“ ušklíbla se vítězně.

Knihy.

Desítky.

Stovky.

Možná tisíce.

„Je tady snad všechno. Od klasiky až po nejnovější tituly,“ zamumlala jsem fascinovaně s očima navrch hlavy.

„Právě. Ema bude mít radost, že přineseme něco nového.“ Chvilí mi trvalo, než mi došlo, o čem mluví.

Defektní oddělení v knihovně. Ema ho přeorganizovala. Vyházela knížky, které už byly doopravdy v hrozném stavu a zbytek, popravdě moc toho nebylo, zařadila do příslušných oddělení. Volné místo vyhradila pro nově vydané knihy. Byla jsem z toho nadšená. V Ruinách jsme neměli moc nových titulů. Ano, každý máme nějaké oblíbené dílo, ale po čase chcete číst něco jiného.

„Tady má dokonce detektivky,“ ukázala jsem na regál, který byl plný knih s kriminální tematikou. Ema nám utrhne ruce, až to uvidí.

Ema byla naše kamarádka. A sestra. Starší sestra, která neváhala a kdykoliv se za nás postavila — ať už slovně nebo pěstmi. Ačkoliv

měla štíhlou atletickou postavu, dokázala ve svém oponentovi vzbudit respekt. Mohl za to intenzivní pohled temně modrých očí a nicneříkající výraz, který nosila jako štít. Sarkasmus byl její meč a v případě nouze občas sáhla po dýce v podobě ironie.

„Z toho si sedne na zadek. Nedávno mi říkala, že jestli bude nucena číst dalšího *Hercula Poirot*, tak zastřelí každého exota s knírkem, kterého uvidí.“

„To říkala i potom, co viděla Hitlera,“ protočila jsem oči.

„Moc bych se nesmála. Kolik jsi v posledním desetiletí potkala chlapů s knírkem? Třeba takhle zabíjí čas,“ pokrčila rameny. „To by vysvětlovalo, proč ji v poslední době není tolik vidět.“

„Spíš už knírky vyšly z módy, díky Bohu. Myslela jsem, že to nikdy neskončí. A co se týče Emy, tak tu jsem potkala minulý týden. Měla moc práce se schováváním před Lucienem.“

„Co po ní chce?“

„Teď myslím posilují,“ zasmála jsem se při vzpomínce na svoji přítelkyni, jak se snaží udělat pánský klik. Možná bych taky měla začít. Cestovní tašky, které jsme si vzaly s sebou, už jsou plné a já je jen tak tak uzvednu. Než je dotáhneme do Ruin, našeho sídla, budu mokrá jak myš.

„Taky máš plno?“

„Jo, měly bychom jít, než sem přijde někdo z rodiny,“ popohnala jsem ji, ač nerada. Nejraději bych tu zůstala a četla si v tom koženém křesle, které vypadalo tak pohodlně.

„Vrátíme se sem ještě pro druhou várku?“

„Uvidíme, v jakém budeme rozpoložení po tom, co to všechno odtáhneme až do knihovny.“

Vrátily jsme se dokonce ještě dvakrát. Přišlo mi to jako dobrý nápad, ale mé svaly si to nemyslely. Jediné, co mě drželo na nohou, byla vidina vany a knížky, kterou jsem si ochranně tiskla k hrudi, mezitím co jsem spěchala prázdnou chodbou v křídle *Nebrigů*. Připadalo mi, že je chodba zase o něco delší než posledně. Rozmrzele jsem si povzdechla.

Ruiny, domov nás smrtáků, měly takový nepěkný zvyk... *žily* si vlastním životem. Čím víc nás bylo, tím víc se hrad musel přizpůsobit. Nenápadně měnil chodby a jejich rozložení. Jediné, co zůstávalo zachováno, bylo rozložení na tři křídla. Západní náleželo *Arhabonům*, severní *Senetům* a východní obývali nejmladší smrtáci — *Nebrigové*. Stejně tak zůstala zachována vstupní hala, ze které vedlo schodiště do patra, kde se nacházeli společné prostory.

„Ahoj, cizinko,“ ozvalo se kousek za mnou.

Nadskočila jsem leknutím. Byla jsem natolik zabraná do svých myšlenek, že jsem nezaslechla blížící se kroky.

„Ahoj,“ zamumlala jsem rozpačitě a knihu si přitiskla pevněji k sobě. Oskar se ležérně opřel pravou rukou o zeď a potutelně se usmál.

„Psal jsem ti,“ řekl to sice s úsměvem, ale moc dobře jsem si všimla toho rozladěného tónu, ačkoliv se ho snažil schovat. V šedých očích se mihl temný stín. Přemýšlela jsem, jakou výmluvu zvolit, jenže než jsem se dopátrala té nejvhodnější, přistoupil ke mně a dal mi pusku na

uvítanou. Bylo mi jasné, že teď už nic nevymyslím. Znervózněla jsem, a navíc ještě zrudla. Jako vždycky. Čekala bych, že po dvou měsících nebudu rudnout po každém doteku.

Možná bych na sebe neměla být tak přísná. Ještě před rokem jsem si nedokázala představit, že budu schopná se s mužem jakkoliv intimně sblížit. Věděla jsem, že jsem svůj strach přižívovala až moc dlouho, ale bylo strašně těžké, začít věřit druhému pohlaví. Raději jsem se opět začala schovávat za stránky knih a řešení mého *menšího* děsu odsouvala stranou.

Odtáhla jsem se, abych si ho mohla prohlédnout. Byl čerstvě oholený a na sobě měl šedou košili, která mu ladila k očím. Světle hnědé vlasy hravě trčely do všech stran — takový ten účes, který se měl tvářit, že jste se nečesali, ačkoliv jste v koupelně nad tím ležérním rozcuchem strávili půl hodiny. Neměla bych cítit vzrušení? Touhu? Měla bych se těšit z jeho společnosti, ale popravdě mě víc lákala vidina koupele než čas strávený s ním. Co je to se mnou? Přitom byl pěkný, chytrý a milý.

„Byly jsme s Tessou v knihovně,“ pokusila jsem se o úsměv, přičemž jsem roztržitě těkala pohledem po prázdné chodbě. Automaticky jsem si zastrčila pramen hnědých vlasů za ucho. Obvykle mě toto gesto dokázalo uklidnit.

„Co máš v plánu teď?“ udělal krok mým směrem. Nervózně jsem se ošila. Nechtěla jsem ho pozvat k sobě do pokoje, i když jsem věděla, že přesně tohle očekával. Necítila jsem se na to. Bylo to mé útočiště a nebyla jsem připravená na... *takovou* návštěvu.

„Jsem unavená. Měla jsem v plánu napustit si vanu,“ přiznala jsem neochotně. Jemně mě pohladil po tváři. Bylo to hezké gesto, ze kterého sálala něha, ale se mnou to nic neudělalo.

Najednou se mi z toho chtělo brečet.

Tak dlouho jsem čekala, než jsem mužům dala opět šanci a teď tady přede mnou stojí slušný kluk a celou dobu se ke mně chová jako gentleman a já jsem jako ledová královna.

Žádný jeho dotek mi nedokázal rozproudit krev v žilách. Milá slova zůstávala pouhými slovy.

Zprvu jsem se bála. Nevěděla jsem, jak budu reagovat na blízkost muže. Čekala jsem, že budu strachy bez sebe, ale jak se ukázalo kromě běžného ztuhnutí, které se dostavilo pokaždé, když se ke mně přiblížil chlap, to se mnou nic nedělalo.

Nic.

Prostě vůbec nic.

Pokaždé, když Tessa mluvila o prvním polibku, popisovala vzrušení, které jí proudilo celým tělem. Tu magickou touhu, která předchází doteku...

„Mám pocit, že se mi vyhýbáš. Udělal jsem něco?“ zamračil se.

„Ne! Jen jsem byla duchem nepřítomná. Občas se v knize ztratím natolik, že zapomenu na reálné lidi,“ usmála jsem se omluvně.

Udělal krok dozadu, přičemž ze mě nespouštěl zkoumavý pohled. Snažila jsem se tvářit uvolněně, ale moc mi to nešlo. Navíc jsem knihu svírala tak pevně, až mi zbělely klouby.

„Cítím z tebe odstup,“ řekl rozvážně. Sklopila jsem oči k zemi. Nevydržela jsem se mu dívat do očí. „Jdu na tebe moc rychle?“ Zakroutila jsem hlavou.

Povzdechl si. „Tak co se děje?“

„Nic. Doopravdy. Jen je to pro mě všechno nový.“

„Zítřka?“ zeptal se nakonec.

„Ano. Můžeme jít na procházku,“ navrhla jsem.

„Uvidíme, jaký bude počasí. Dobrou noc.“

„Dobrou.“

Tentokrát jsem první krok udělala já. Letmo jsem ho políbila na rty. Rychle jsem se otočila k odchodu, než si všimne, jak jsem opět zrudla. Doufala jsem, že si na to zvyknu a nebudu vypadat jako rak při každém intimnějším doteku. Přitom to u ostatních vypadalo tak přirozeně. Polibek sem, polibek tam. A nikdo u toho nerudne do přezrálé jahody.

Ačkoliv jsem si dělala starosti, proč to se mnou po emocionální stránce nic nedělá, zároveň se mi hrozně ulevilo, že mě to neděsí. Konečně jsem začínala po letech temnoty vidět světlo.

Ztuhla jsem na místě. O dveře mého pokoje seděl opřený nějaký muž a spal. Zmateně jsem se rozhlédla po chodbě. Nespletl se? Nebo ho někdo vyhodil? Tiše jsem se k němu přikradla, abych si ho mohla prohlédnout zblízka. Pohled mi skákal od jeho neupravených hnědých vlasů k zavřeným očím. Neznala jsem ho. Pokud jsem mohla soudit podle pachu, který z něj byl cítit, usuzovala jsem, že s někým popíjel a po cestě ke svému pokoji usnul.

Každý smrťák měl přidělený svůj vlastní pokoj s malou koupelnou. Pokoje byly vybavené poskrovnu, ale když jsme chtěli, mohli jsme si je dovybavit. Obvykle jsme si věci pořizovali ve světě smrtelníků — případně měnili mezi sebou. A pak se našli tací, kteří nenápadně odcizili nábytek ze spolčených místností, a doufali, že se na to neprijde. Nechci jmenovat... Jo, je to Ema.

„Ehm,“ zakašlala jsem nahlas. Odpovědí mi bylo zachrochtání. Zkusila jsem to ještě jednou.

Tentokrát oči otevřel. Dezorientovaně se na mě podíval a bylo na něm vidět, že se snaží vzpomenout, co tady dělá. Pokusil se neohrabaným gestem upravit kostkovanou košili, ale marně.

„Usnul jsi u mých dveří. Ráda bych se dostala do svého pokoje,“ prolomila jsem jako první ticho, které už začínalo být nepříjemné. Koukal na mě jako na zjevení. Mezitím, co se beze slova zvedal, jsem si ho znovu prohlédla. Vypadal tak na pětadvacet.

„Promiň. Moc se omlouvám. Čekal jsem tady dlouho a nakonec jsem usnul,“ vychrlil ze sebe, když se mu podařilo urovnat si vlasy.

Nechápavě jsem naklonila hlavu. „Čekal?“

„Promiň. Zapomněl jsem se představit. Robert,“ napřáhl ke mně ruku.

„Anna,“ zamumlala jsem překvapeně.

„Já vím,“ ušklíbl se.

Byla jsem čím dál tím víc zmatená. „Ehm,“ začala jsem nervózně, „ty mě znáš?“ Znovu jsem ho sjela pohledem. Kdybych ho někdy potkala, pamatovala bych si to. Pochybuju, že bych na ten hypnotický pohled modrošedých očí dokázala zapomenout.

„Ne, ale máme společného přítele. Nathana. Já jsem tady relativně nový a tak nějak... se v tom plácám. Moje mentorka není moc nápomocná, a když jsem Nathanovi řekl, o koho jde, poslal mě za tebou,“ nejistě se na mě podíval. Bože. Prosím, ať neřekne to jméno. „Jde o Evu.“

On ho prostě musel říct.

2. KAPITOLA

Anna

Ačkoliv jsem si uvědomovala to tíživé ticho, které se mezi námi rozprostřelo, nebyla jsem schopná cokoliv říct. Jediné, na co jsem myslela, byla ta bestie — Eva.

Dlouho jsem na ni už nepomyslela, takže z tohotole ožívání vzpomínek jsem nebyla zrovna nadšená. Rozhodla jsem se, že ji nechám jednou pro vždy za sebou. Nejen, že to nebyla dobrá mentorka —smrtka mající na starost nového člena našeho cechu— ale nebyla ani dobrý člověk. Byla to sobecká potvora, která s radostí každého využila a potom ho odkopla. Nechácala jsem, jak jí mohl být přidělen další nováček. Copak pro to nejsou nějaká kritéria? Kdyby mentory určoval *koven*, byla jsem si jistá, že by Evu rozhodně nevybral.

Třeba Ema.

Ta by byla výborný mentor, i když to popírá. Skvělým důkazem jsem já nebo Tessa. Nevím, kde bych byla, kdybych ji tehdy v knihovně nepotkala. Pravděpodobně bych byla ještě schovaná v nějakém rohu a snažila se ze všech těch pocitů nezbláznit. Být empatickou je náročné. A ze začátku to bylo přímo nesnesitelné. Všem jsem se vyhýbala. Nedokázala jsem zpracovat jejich pocity a brzy jsem se v nich začala topit.

„Huuh,“ protáhla jsem nakonec vyčerpaně.

„Koukám, že v nás zanechala stejný pocity,“ pousmál se.

„Někteří lidi se nikdy nezmění,“ povzdechla jsem si.

„Taky tě sem dovedla a pak tě de facto odkopla?“

„Jo, to je její výuková metoda. Zavede tě před dveře tvého pokoje, kde ti řekne, že jsi mrtvý a nechá tě tam.“ Zemřít a stát se smrtkou je už samo o sobě dost náročné na psychiku, ale když máte neschopného mentora, je to zničující.

Nikdy nezapomenu na to, jak jsem se s Evou přemístila před Ruiny. Zmatek. Strach. Úzkost. A úžas. Ačkoliv můj nový domov vypadal jako zřícenina, dokázal svojí velkolepostí vyrazit dech. Nebylo pochyb o tom, že stojím před výjimečným místem.

O to větší překvapení mě čekalo uvnitř. Žádné polorozpadlé zdi nebo propadající se podlahy. Místo pohledu na otevřené nebe se mi nad hlavou klenuly vysoké stropy a obrovskými gotickými okny dovnitř pronikalo jasné světlo. Nikdy jsem neviděla nic majestátnějšího. Takhle určitě vypadaly gotické hrady v době své největší slávy.

Teprve až schodiště vedoucí do horních pater mi zmrazilo úsměv na tváři. Určitě bylo velmi staré a na první pohled působilo nádherně, ale když jste se podívali pořádně, všimli jste si, že na reliéfech jsou zobrazeni kostlivci, kteří nemilosrdně berou lidem život — a při delším pozorování jste měli pocit, jako když z jejich obětí teče krev a dopadá přímo na podlahu, kde se ta hrozivě rudá tekutina ztrácela na tmavém kameni.

„S milionem otázek,“ dodal. Tentokrát jsem si ho zkoumavě začala prohlížet já. Kromě toho oděru, který jsem z něj cítila, mi byl sympatický. Byl vyšší než já, ale na tom není nic divného. Když

měříte sto šedesát centimetrů málokdo je menší než vy. Měl upřímný úsměv a pohled, který mě nutil ošívát se. Donutila jsem se odtrhnout oči od vyrýsovaných svalů na rukou a místo toho se pro změnu soustředit na jeho problém.

„Trochu jsme se s Nathanem napili. Potřeboval jsem vypustit páru,“ řekl, když si všiml mého zkoumavého pohledu. Cítila jsem, jak mi začínají rudnout tváře.

„To chápu,“ zamumlala jsem rozpačitě. „Moc se omlouvám, ale dneska toho mám vážně dost a asi bych se už nesoustředila...“

„Nemyslel jsem hned. V první řadě jsem se chtěl vůbec zeptat, jestli by ti to nevadilo, a když ne, tak bychom se domluvili na někdy jindy.“

„Tak třeba pozítří?“ navrhla jsem. Sice jsem z toho všeho měla smíšené pocity, ale raději to řešit dřív než později. Moc dobře si pamatuju, jak jsou tady začátky náročné. Zejména s Evou. Zajímalo by mě, jestli se vůbec obtěžovala s vysvětlováním základních věcí.

„Super. Děkuju. A kde mám čekat a v kolik?“ Bylo na něm vidět, že se mu ulevilo. Jakmile z něj opadla nejistota, začal si mě zevrubněji prohlížet. Když pohledem doputoval až k mým tmavě hnědým očím, rozvlnil mu rty lehký úsměv.

„No, to bude taky záležet na tom, kolik budeme mít práce,“ zamyslela jsem se nahlas a v duchu se modlila, abych alespoň zítra měla klid od sbírání duší. „Máš telefon?“ dodala jsem nepatrně vyšším hlasem. Snažila jsem se soustředit na konverzaci a na ne na šedivé oči, které lenivě zkoumaly můj obličej.

„Ne.“

Povzdechla jsem si. „Zatím to necháme na poledne a sraz bude tady? Mezitím ti zkusím obstarat mobil, abychom se věčně nenaháněli.“ Doufala jsem, že Tibor má ještě nějaké volné. Poslední dobou moderní technice přichází na chuť čím dál tím víc smrtáků a Tibor je náš hlavní *ajt'ák* — pokud si dobře vzpomínám na ten správný výraz.

„Děkuju.“

„Ještě za nic neděkuj. Nemůžu ti nabídnout víc než slova a společnost,“ pokrčila jsem ledabyle rameny.

„I to je víc, než si zasloužím,“ usmál se a galantně se uklonil. Na chvíli mi to vzalo dech. Probudilo to ve mně vzpomínky na staré časy.

„Nešaškuj,“ zasmála jsem se tiše, abych tím zakryla své rozpaky. Bylo zvláštní vidět po tak dlouhé době poklonu, i když byla myšlena jen z legrace.

„Myslím to vážně. Ale teď už bych měl asi jít. Začínám cítit sám sebe a to není dobrý,“ protočil oči. „Budu se těšit,“ dodal.

„Zatím,“ zamávala jsem na rozloučenou a rychle za sebou zabouchla dveře do pokoje. Unaveně jsem se svezla po zdi a nevěřicně zůstala koukat před sebe.

Dnešek se opravdu vyvinul jinak, než jsem předpokládala.

Připadalo mi, že jsem něco slyšela. Nevěděla jsem, jestli ten zvuk byl součástí snu, nebo se něco skutečně pohnulo v mém pokoji.

Opatrně jsem se přetočila na druhou stranu a zaposlouchala se. Nic jsem nezaslechla.

Ale viděla.

Někdo se blížil k mé posteli. Prudce jsem se posadila.

„To jsem já,“ ozvalo se kousek ode mě. Trvalo tři údery srdce, než jsem se vzpamatovala. Ema.

„Ty mi dáváš,“ svalila jsem se zpátky. Tiše přešlapovala u mé postele a očividně přemýšlela, jak zformulovat prosbu. Už už jsem ji chtěla toho trápení ušetřit, ale přeci jen mě docela vylekala, takže jsem se rozhodla chvíli počkat, co z ní vyleze.

„Promiň, že jsem tě vyděsila, ale nemohla jsem se ti dovolat a když jsem klepala, nikdo neodpovídal,“ začala rychle drmolit. „Eskar musel zase pryč, Tessa taky sbírá... a Erik je no... hm... pasé... mohla bych ti dělat společnost? Jestli ti to teda nevadí?“ dokončila jedním dechem.

„Víš, že jsi vždycky vítaná,“ řekla jsem po delší odmlce, plně si uvědomujíc, že Ema je s každou další vteřinou čím dál tím víc nervózní. Bylo fascinující sledovat, jak tady tahle sebevědomá holka, přešlapuje z nohy na nohu a nedokáže přiznat, že se bojí. Trhalo mi srdce sledovat, jak bojuje se svými nočními můrami způsobenými regenerací, ale kromě své společnosti a slov jsem jí nemohla nijak pomoci. Alespoň, že už je neměla tak často.

„Dík. Mám tu někde matraci?“ zeptala se zcela zbytečně, protože o ni vzápětí zakopla. „Už jsem ji našla.“ Chvíli se ozývalo jenom šustění peřin protkané tichými nadávkami.

„Jsi v pořádku?“ zeptala jsem po dalším přívalu sprostých slov.

„Jo, promiň. Zase mi vyjely drápy, takže se snažím nerozpárat peřinu.“

„Myslela jsem, že už se ti to daří ovládat.“ Občas jsem byla za svoji schopnost empatie ráda. Ano, někdy to bylo strašně vyčerpávající, ale už jsem se naučila vystavět ve své mysli zeď, která bránila průchodu emocí ostatních, takže jsem na tom byla v porovnání s Emou skvěle.

Emu byla ferat, dokázala se vcítit do zvířat. Takhle to zní jako dobrá schopnost, ale minulý rok se jí začala rozvíjet a dávala jí pěkně zabrat. Bohužel spouštěčem jejích proměn byly často emoce a Ema je známá tím, že všechno poctivě potlačuje a celkově nedokáže se svými pocity pracovat. V tomhle jsem Eskara — člena *koveny*, který byl pověřen dohledem nad jejími schopnostmi a nakonec se stal jejím partnerem — obdivovala. S Emou to často bylo těžké.

„Většinu času ano, jenomže poslední dobou jsem špatně spala a zjistila jsem, že čím víc jsem unavená, tím míň ovládám své schopnosti,“ povzdechla si. Cítila jsem, jak se mi dere ven otázka ohledně nočních můr, ale zavčasu jsem ji zastavila. Pochybuju, že o tom chce mluvit. Zejména, když se jí na to teď ptá každý.

„Dneska taky nemám zrovna klidný spánek,“ přiznala jsem po chvíli váhání.

„Jak to?“

Pověděla jsem jí o Robertovi. Během mého vyprávění nic neříkala a zůstala zticha i potom, co jsem jí všechno vylíčila. Chvíli jsem se bála, že usnula.

„Eviny zvyky nijak komentovat nebudu, protože jak jsi zmínila, ta se nikdy nezmění. Co se týče Roberta, nevěřím, že by ho za tebou

Nathan poslal, kdyby si myslel, že je to nějaký blbec. Podle všeho to bude slušný chlap. A v neposlední řadě, bych se vůbec nebála, že mu špatně poradíš. Umíš naslouchat a objektivně radit. Bude to v pohodě... až možná na jednu věc,“ zasmála se tiše.

„Asi nechápu, na co narážíš,“ přiznala jsem po chvílce přemýšlení.

„Říkala jsi, že Oskar je občas žárlivý a pochybuju, že si nevšimne, když se kolem tebe začne motat jiný muž. Chlap, který je podle tvého popisu sympaťák s dobrou figurou a krásnýma očima...“ To už se opírala o moji postel a pochechtávala se.

„Oskar to pochopí.“

„Jo, jo. Oni to vždycky chápou,“ smála se dál.

„Ty ho neznáš, tak jak to můžeš vědět?“ zamračila jsem se.

„Tak mi ho představ,“ pokrčila rameny. Zaúpěla jsem. Ema je sice fajn, ale občas byla nevypočitatelná a jeden nikdy nevěděl, co vypustí z pusy. Stejně jako Tessa. Ty dvě se dokážou bavit o Sokratovi a vzápětí navodí natolik infantilní téma, že by ho ani dítě nevymyslelo. „Neboj, dráčky nechám zatáhnutý,“ mrkla na mě.

„Jsme spolu teprve chvíli. On mi své přátele taky ještě nepředstavil. Navíc se trochu bojím, že se na něj s Tessou vrhnete,“ přiznala jsem neochotně.

„Anno, nikdy bych mu neřekla nic, co by tě nějak ztrapnilo nebo tě očerňovalo. A jestli ti na tom tak záleží, tak slibuju, že si do něj ani jednou nerýpnu a věřím, že Tessa taky ne.“

„Nebojím se, že byste mě ztrapnily. Jde spíš o to... já nevím,“ rozhodila jsem rukama. „Je to divný. Nedokážu si představit, že bych

vám ho měla formálně představit jako svého přítele. Nebo ho začlenit do našeho kolektivu.“

„Jestli se na to necítíš, tak to nedělej. Přijde to samo,“ pokrčila rameny. „Byl to jenom návrh.“

„Zatím ještě ne.“

„Dobře.“

Ráno přišlo nesnesitelně brzy. Připadalo mi, že jsem spala půl hodiny, přitom telefon ukazoval 9:30. U Emy se nedalo mluvit o spánku, ale spíš o kómatu. Spala jak zabitá a ani mobil, který jí vyhrával už pět minut, ji nedokázal vzbudit. Chvilí jsem se pokoušela zvonění ignorovat, ale nakonec jsem to vzdala. Vzala jsem polštář a přetáhla s ním Emu po hlavě.

„Hm,“ zabručela a pootevřela jedno oko. Trvalo celých deset vteřin, než si všimla, že tady něco hraje. Dalšíh třicet přemýšlela, co to je. A pak jí to konečně došlo. Neohrabaně se natáhla po telefonu a típla to.

„Kdo ti to volal?“ zívla jsem.

„Nevím. Mám ještě slepené oči,“ zamumlala rozespale. „Kolik je hodin?“

„Půl desátý.“

„A jéje,“ řekla po chvilce přemýšlení.

„Co je?“

„V devět jsem měla být nastoupená v hale,“ zabručela.

„Co tam?“

„Cvičení s Lucienem,“ zasténala, mezitím co vytáčela jeho číslo.
„No jasně, že to nebere.“

Dřív, než jsem jí stihla poradit, aby se co nejrychleji převlékla a šla za ním, ozvalo se klepání. Překvapeně jsme se na sebe podívaly.

„Oskar má přijít takhle brzy?“

„Ne,“ zakroutila jsem hlavou a dál zamyšleně pozorovala dveře, jako kdyby mi měly prozradit, kdo se za nimi ukrývá.

„Emo, vím, že tam jsi.“

Emě to došlo rychleji než mě. Prvně jsem si myslela, že je to Eskar, ale tenhle hlas byl melodičtější.

Lucien. Nejspíš mu došlo, u koho byla Ema přes noc. Spávalo se jí líp, když měla společnost. Většinou byla s Eskarem, ale když sbíral nebo měl moc práce v *koveniu*, byla buď u Tessy nebo u mě.

Zkoprněla jsem v půlce pohybu, neschopna jakkoliv zareagovat. Byla jsem jen v tričku a kalhotkách, a to raději ani nechci pomyslet na to, co mám na hlavě.

„Krucí,“ zavrčela tiše Ema a prosebně na mě zamrkala.

„No, na mě se nedívej.“

„Mám si tam pro tebe dojít?“ zeptal se výhruzně. Jen to ne! Hodila jsem na ni jeden ze svých vražedných pohledů.

„Vždyť už jdu,“ řekla dostatečně nahlas, aby to slyšel i Lucien. Rozespale se začala soukat do trička. Takhle za denního světla jsem musela uznat, že vypadala unaveně. Kruhy pod bouřkově modrými očima měla tmavší než obvykle a když si natahovala kalhoty, připadalo mi, že ji bolí svaly. Začínala jsem pochybovat o tom jejím cvičení s Lucienem. Věděla jsem, že už je jí líp a neměla by úplně zakrnět, ale

zase by to neměla přehánět. Minulý rok začala trénovat s Lucienem a Eskarem. Tímto způsobem jí pomáhali vypustit trochu toho potlačovaného vzteku, ale věřím, že kdyby Eskara požádala, určitě by přišel i na jiné řešení.

Znala jsem ji. Ona nepřizná, že je k smrti vyčerpaná. Řekne jen „*jsem unavená*“.

„Nechceš raději dneska zůstat se mnou?“ vyhrkla jsem v okamžiku, kdy stála u dveří.

„Nemáš rande s Oskarem?“

„To můžeme odložit na později.“

Přejela mě zkoumavým pohledem. „Něco mi uniká?“ zamračila se nakonec.

„Pořád tady jsem,“ připomněl se za dveřmi Lucien.

„Já jen, že... vypadáš unaveně. Můžeme si dneska udělat odpočinkový den,“ pokrčila jsem rameny.

„Anno, neboj se. Nepřeháním to. Moc dobře vím, že zatím nemůžu jet na sto procent.“

A ví to i Lucien? Připadalo mi, že je k nezastavení. „Dobře. Já jen, že kdyby sis to rozmyslela...“

„Vím, kde tě najít,“ dořekla a mrkla na mě.

„Ahoj, An-“, ozval se z chodby Lucien, ale Ema za sebou zabouchla dveře, takže nestihl větu dokončit.

Pobaveně jsem zakroutila hlavou.

To je teda dvojka.

3. KAPITOLA

Ema

„Zhyň, mrcho, zhyň,“ přečetl Lucien zmateně nápis na mých dveřích.

„Mám něco rozjednaného, toho si nevšímej. Jen se převleču a můžeme jít,“ mávla jsem nad tím rukou. Lucien ignoroval moji poznámku a dál zkoumavě prohlížel nápis.

„Páni. Čím je to napsaný? Nejde to dolů,“ řekl uznale.

„Nejde? Nepovídej,“ řekla jsem sarkasticky. Jedno jsem té potvoře musela uznat. Mstít se uměla.

Vytáhla jsem ze skříně první tričko a legíny, které mi přišly pod ruku a zapadla do koupelny. Přiznám se, že když jsem se spatřila v zrcadle, trochu jsem se lekla. Vypadala jsem jako zombie. Ráda bych si namlouvala, že je to nelichotivým světlem, které skrz okno dopadalo do malé koupelny, ale musela jsem si přiznat, že vypadám přílišně. Zkusila jsem se trochu zkulturnit, ale moc mi to nešlo.

„Emo, žiješ?“ ozval se znuděně Lucien.

„Jo, jen mi dej chvilku. Před pěti minutami jsem rozlepila oči.“

„Víš o tom nápisu Eskar?“

Kristova noho! Pět minut klidu. Víc nechci. Zasloužila jsem si to. Tři dny jsem sbírala duše, a když jsem se včera večer vrátila do Ruin, tvrdě na mě dopadla únava.

Připadalo mi, že je Lucien v posledních dvou týdnech nějak aktivní. Tedy on je takový vždycky, ale začíná to být moc extrémní i na něj. Bohužel se pohybuju v jeho blízkosti, takže to z části odnáším. Eskar se tomu vyhnul, převít. Bůhví, jestli vůbec sbírá. Vsadila bych se, že s Erikem sedí někde na pivě a baví se na můj účet.

„Zatím ne. Nemluvila jsem s ním.“

„Víš, kdo to byl?“ zeptal se zamračeně, když jsem vyšla z koupelny. Zrovna jsem si stahovala neposedné hnědé vlasy, aby mi během cvičení nepadaly do očí.

„Jo.“

„A řekneš mi to?“

„Ne,“ usmála jsem se sladce. „A dřív, než mi tady začneš dávat přednášku o tom, že bych si měla dávat pozor, tak ti sdělím, že se jedná o nevinný spor, který mám pod kontrolou, takže není důvod k jakýmkoliv obavám.“

„Z nějakého důvodu mě to neuklidňuje.“

„Můžeš alespoň na chvíli přestat máchat rukama?“ zeptala jsem se podrážděně cestou do posilovny, která se nacházela ve sklepení. Nejraději bych zatočila doprava a zamířila tak k bazénu a lázním, které zabíraly velkou část sklepních prostor. Bylo to tam úžasné. Doslova se tam zastavil čas. Vysoké stropy, staré sloupy sahající až k nim a ve druhém patře balkóny s rekreačními křesly. Všechno v antickém stylu se stylovou fontánkou před lázeňským areálem.

Jenomže Lucien měl na obličejí soustředěný výraz, který se mi vůbec nelíbil. Když rozpřáhl ruce, málem mi jednu vrazil. Naštvaně

jsem od něj odskočila a skoro vrazila do jednoho z brnění, která tady překážela na každém rohu.

„Protahuju se,“ pokrčil rameny a pokračoval dál. Začínal mě tím štvát.

„Ne, neprotahuješ,“ chytila jsem ho za ruce a přimáčkla mu je k tělu. „V poslední době nevydržíš chvíli v klidu. Děje se něco?“ zeptala jsem se zcela vážně. Překvapeně na mě zíral, neschopný slova. Dokonce se zapomněl i hýbat. Nejspíš ode mě nečekal, tak osobní otázku.

„Proč by se něco mělo dít?“ protočil oči a uchechtl se. Pěkný pokus, ale moc dobře jsem poznala, když někdo nechtěl mluvit o pocitech.

„Dívej, nechci, aby sis tady vyléval srdce, jestli nechceš. Jen jsem se snažila říct, že kdyby se něco dělo, můžeš mi to říct, protože jestli máš i do budoucna v plánu tohle smrtící tempo, tak se brzy odrovnáš.“

„Cvičením se odreagovávám. To je vše.“

„Dobře. A co se odreagovat nějak jinak?“

„Rád cvičím,“ trval si dál na svém.

„To vidím, ale přeci tě musí bavit i něco jiného? Co ještě rád děláš?“ zeptala jsem se se zájmem. Doopravdy mě to zajímalo. Moc jsem toho o tomhle vysokém tmavovlasém členu *kovenu* nevěděla. Když jsem nad tím tak přemýšlela, vždycky jsem ho viděla buď cvičit, běhat nebo trénovat boj. Přeci musí mít i nějaké jiné *klidné* koníčky.

Nepatrně naklonil hlavu na stranu a zadumaně přimhouřil tmavé, v tomhle světle skoro černé, oči. „Tobě se dneska nechce posilovat, co?“ zabručel. Neměl ani tušení. Nešlo o to, že jsem byla celá

rozlámaná. Ve sklepení byla v tuhle roční dobu docela zima a studený vzduch, který jsem byla nucena vdechovat, ve mně vzbouzel nepříjemné vzpomínky na regeneraci. To je taky koneckonců důvod, proč jsme v zimě neběhali venku. Nedokázala jsem nasát studený vzduch, aniž by se mi plíce bolestně nestáhly. V posilovně byla sice taky zima, ale dalo se to vydržet, a čím častěji jsme tam chodili, tím to bylo lepší. Dneska jsem se na to ale necítila.

„Neodváděj řeč jinam. Tak co? Zalenošíme. Co ty na to?“ navrhla jsem nadšeně. Nejistě mě pozoroval. Ačkoliv z jeho postoje bylo znát napětí, cítila jsem ve vzduchu naději na klidné dopoledne.

Autoritativně se nade mnou vztyčil a nasadil neutrální výraz. „Co to ve tvém pojetí znamená?“ zkrřížil svalnaté ruce na hrudi. Byl skoro stejně vysoký jako Eskar, akorát o něco útlejší. A mrštnější. Viděla jsem je spolu bojovat. Sice se Eskarovi nemohl rovnat silou, ale díky jeho hbitosti si byli rovnocennými soupeři.

„Můžeme si pustit film a dát si něco dobrého k jídlu.“

„Filmy mě moc nebaví,“ začal odporovat, ale marně. Už jsem ho otočila a tlačila před sebou zpátky do mého pokoje. V duchu jsem vesele zamávala tmavému sklepení, které takhle po ránu působilo dokonce ospaleji než já. Louče vrhaly na kamenné zdi lenivé stíny a dodávaly tak podzemí pochmurnou atmosféru.

„Můžeme jít do obchodu a—.“

„Nejsem ženská, nakupování mě nebaví.“

„Nechal bys mě laskavě domluvit? Chtěla jsem říct, že bychom šli do obchodu a tam koupili barvu na dveře. Pustili bychom nějaký film, přetřeli ten nápis a k tomu si dali něco dobrého k jídlu.“

„To by asi šlo,“ řekl neochotně. Vítězoslavně jsem ho poplácala po jeho širokých zádech a v mysli se už začala opájet představou klidného dne plného jídla.

Byla jsem si jistá dvěma věcmi.

Bylo ráno.

A ten, kdo zvracel v mé překrásné koupelně, byl Lucien.

Poslední věc, kterou jsem si pamatovala, je kebab. Nic víc. Neptejte se mě, proč zrovna tohle jídlo, nebo kde jsem k němu přišla. Navíc jsem ho neměla ráda. Možná mi na nějakou otázku odpoví Lucien, až skončí svůj rozhovor s mým, jistě už ne tak čistým, záchodem.

Hlava mi třeštila a v puse jsem měla jak na *Sahaře*. Nepamatovala jsem si, kdy naposledy jsem se takhle zřídila. Nerada jsem nad sebou ztrácela kontrolu, takže jsem se těmhle stavům snažila vyhýbat. Jediné, co mě uklidňovalo, byly dávivé zvuky z koupelny, které prozrazovaly, že je mu hůř než mě. To má za to, jak mě poslední rok dřel z kůže.

Vzápětí jsem uslyšela šouravé kroky.

„Nenávidím tě.“

„Aspoň víš, jak se cítím po tvém tréninku,“ zaskuhrala jsem a konečně se mi podařilo rozlepit oči. Připadalo mi, že mě to světlo chce zabít. Lucien se sesunul na postel a dlouze si povzdechl. Nenamáhal se upravit si pomačkané triko ani vlasy, které se mu uvolnily z ležérního culíku. Občas jsem mu dlouhé tmavé vlasy záviděla. Moje byly obyčejně hnědé a neleskly se tak pěkně jako jeho.

Potom jsem uslyšela doopravdy zvláštní zvuk a další kroky. Donutila jsem se zvednout hlavu, abych zjistila, co to tady tak... zacinkalo? Zašustilo? Co to sakra bylo?

Zaraženě jsem zůstala koukat na Eskara, který právě odhrnul závěs z korálků, který jsem měla místo dveří. Nevěřicně jsem pohledem těkala z korálků na Eskara a nebyla schopna slova.

„Kde mám, ksakru, dveře?“ Dobrá. Nakonec jsem nějaká našla.

„S tou barvou to včera nevyšlo, tak jsme se domluvili na provizorním řešení,“ zaskučel Lucien do polštáře a nehnul se ani o píď. Byla jsem natolik v šoku, že jsem ignorovala fakt, že se mi v posteli válí ve svém cvičebním tričku, které určitě nevonělo po fialkách.

„Eskar,“ strčila jsem do něj a nevinně se usmála na svého milého, který momentálně zrovna moc *mile* nevypadal. Rozložitá postava zabírala celý prostor dveří a zatnutá čelist hovořila o jeho snaze nekřičet.

„No jo. Ten by mě tady zrovna takhle vidět nemusel. Poslední dobou je nějaký popudlivý,“ uchechtl se.

„Na to už je asi pozdě,“ sykla jsem mu do ucha a tentokrát ho pořádně nakopla do stehna.

„Co? Aha. Ahoj. Já s ní nespál. Přejedl jsem se,“ vyhrkl jedním dechem a převrátil se na záda. „Mně je fakt špat—.“ Nebylo mu dopřáno postěžovat si. Eskar dvěma kroky překonal místnost a vytáhl stále ještě zeleného Luciena na nohy. Už jsem říkala, že je žárlivý?

„Co to tady vyvádíte?“ zeptal se Eskar nebezpečně klidným hlasem, i když jeho přimhouřené zelené oči prozrazovaly úplně jiné emoce.

„Jen jsme si udělali odpočinkový den,“ podařilo se mi ze sebe vysoukat, a dokonce jsem se i posadila.

„Vypadáte opravdu odpočatě,“ poznamenal kousavě. Sebrala jsem zbytek svých sil a dobelhala se k němu, abych ho přiměla Luciena pustit. Jakmile jsem se dotkla svalnaté paže, rozechvěla jsem se.

„Donutila mě jíst to samé, co jedla ona. Říkám ti, že to není normální,“ zafuněl Lucien, který ignoroval Eskarův rozzuřený pohled a začal si uhlazovat triko, které mu Eskar pomuchlal.

„Tobě není blbě z pití? Mě je blbě z alkoholu,“ zamračila jsem se a při tom ignorovala teplo, které se mi rozlilo do celého těla. Cítila jsem, jak Eskarova paže ztuhla.

„Jak se ukázalo, ty nezvládáš chlast a já jídlo.“

„Nechal jsem vás tu jeden den samotný a co nenajdu?“

„Obvykle pití zvládám, ale asi jsem byla přetažená a málo najedená,“ přemýšlela jsem nahlas.

„Málo *najedená*? Vyjedli jsme snad všechny zásoby v Ruinách! Za celou svoji existenci jsem se tak nepřejedl!“ rozhodil nevěřičně rukama Lucien.

„Poslouchá mě tu vůbec někdo?“ zavrčel podrážděně Eskar a těkal pohledem ze mě na Luciena a zase zpátky. Lucien si jen zmučeně pohladil břicho a vražedně se na mě podíval.

„Promiň. Bolí mě hlava a snažím se dát dohromady myšlenky,“ zamumlala jsem omluvně a konečně mu začala věnovat všechnu

pozornost. Slušelo mu to. Tmavé kalhoty mu seděly jako ulité a mikina zvýrazňovala každý sval, který se schovával pod napnutou látkou. Bohužel to samé se nedalo říci o mně. Na sobě jsem měla ještě legíny a triko ze včerejška, které bylo už pomačkané a byla jsem si víc než jistá, že nevoním tak hezky jako právě vykoupaný Eskar, ze kterého jsem cítila sprchový gel s výraznou kořeněnou vůní.

„A já potřebuju něco na zažívání,“ otočil se k odchodu Lucien, ale Eskar ho chytil za triko a přitáhl zase zpátky k sobě.

Kdyby mi minulý rok někdo řekl, že se nade mnou budu v mé ložnici tyčit dva členové *koveny*, vysmála bych se mu do obličeje. Nikdy jsem *koven* nevyhledávala. A i kdybych ho z nějakého důvodu musela kontaktovat, rozhodně bych nešla za mohutnými muži, kteří vás dokážou pohledem přimrazit na místě. Na první pohled z nich šel strach. Byli urostlí, vysocí a vyzařovala z nich dominance, která vás nutila klopat oči k zemi. Když jste je ale poznali blíž, zjistili jste, že nejsou zdaleka tak hrozní, jak se tváří... alespoň většinou.

„Nikam. Nejprve si vyjasníme jednu věc. Už nikdy tě nechci najít v její posteli. Rozumíš?“ zeptal se ledově Eskar, přičemž ze svého přítele nespouštěl oči.

Cítila jsem se hrozně. Nechtěla jsem, aby se na něj Eskar kvůli mně zlobil. Zejména, když jsem za situaci, ve které se ocitl, mohla já.

„On za nic nemůže. Byl to můj nápad, vypustit trochu páry. A dřív, než něco kousavého poznamenáš, tak ano, bylo to doopravdy potřeba. Pokud jde o to, že ležel na mé posteli, můžeš zůstat klidný. Sotva sebou na ni plácl, už jsi stál ve dveřích. Do té doby zvracel v koupelně. Ne, ne, ne,“ vztyčila jsem výhružně prst, když jsem si

všimla, jak se nadechuje ke slovu, „ještě jsem neskončila. Pamatuji si na náš rozhovor o Erikovi a vím, co se chystáš říct, ale tohle opravdu nikdo neplánoval. Kdybych s někým chtěla spát v posteli, byl bys to ty a ty to víš! Takže si tohle melodrama po ránu odpuštěme,“ řekla jsem rázně a přitom doufala, že jsem moc nezčervenala. Nebyla jsem zvyklá mluvit takhle otevřeně před Lucienem. Nebo o svých pocitech.

„To bylo krásný,“ posteskl si Lucien a chytil se za srdce. Už teď jsem svých slov litovala. A pak se lidi diví, proč nerada říkám, co cítím.

„Bylo, ale to nic nemění na tom, že ty už jí do postele nepolezeš.“

„Samozřejmě,“ ujistil ho Lucien a vzápětí se otočil na mě. „Už vím, co Erik myslel tím, že byl příjemný jak osina v zadku, když ho tady našel,“ zašeptal a při tom ukázal na mračícího se Eskara. Povzdechla jsem si. Občas mi připadalo, že se chce nechat zabít.

„Ještě nějaká rádoby vtipná hláška předtím, než ti jednu vrazím?“ přivřel Eskar nebezpečně uhrančivě zelené oči, ale z jeho postoje jsem vycítila, že už se trochu uklidnil.

„Uvidíme se později. Zajímalo by mě totiž, co se v noci dělo,“ zahuhlala jsem na Luciena a vystrčila ho ze dveří... teda z korálků... do korálků? Tohle budeme muset sundat. Když opomenou fakt, že to vypadalo hrozně, tak je to i nepraktické. Chudák Lucien se z toho nemohl vymotat.

„Bolí mě hlava,“ postěžovala jsem si a přitiskla se k Eskarovi. Vdechla jsem jeho vůni. Cítila jsem z něj chladný ranní vzduch. Povzdechl si, ale vzápětí mě k sobě přitiskl takovou silou, až mi na chvíli vyrazil dech. Uvědomovala jsem si každý centimetr, kde se naše

těla dotýkala. Mozolnaté ruce putovaly po mých zádech a nutily mě zatínat rozechvělé svaly. Bylo děsivé, s jakou intenzitou jsem na něj reagovala. Myslela jsem si, že po několika měsících se nabažím jeho doteků, ale stačilo jedno letmé přejetí po holé kůži a rozum za sebou zabouchl dveře.

„Občas mi připadá, že zkusíš moji trpělivost,“ zamručel mi do rozčuchaných vlasů.

„Možná bys s tou svojí přehnanou žárlivostí mohl něco dělat. To tě nenapadlo?“

„Tohle není žárlivost, ale pud. Má to v sobě každý muž,“ začal mi vysvětlovat, ale zastavila jsem ho. Tuhle debatu jsme už jednou vedli. Kvůli Erikovi. Mému mentorovi, který je zároveň můj nejlepší přítel — jistě chápete, že Eskar by ocenil spíš nejlepší *přítečkyni*. Zejména, když byl Erik vysoký blondák s širokými rameny a zářivě modrýma očima.

„Dobrá. Dobrá. Nebudu se tu s tebou o tom hádat, když můžeme dělat úplně jiné věci,“ vykouzčila jsem na tváři uličnický výraz, díky kterému mu hladově potemněly oči.

„Nebolí tě hlava?“ ušklíbl se.

„No jo vlastně,“ zatvářila jsem se rádoby zamyšleně, „takže to bychom si asi měli lehnout a já bych ti mezitím vyprávěla, co bychom všechno mohli dělat, kdyby mě hlava nebolela... Co ty na to?“

Tiše zavrčel a jedním rychlým pohybem mě hodil na postel. „Ty jsi hrozná potvora,“ zašeptal mi do ucha, když si na mě lehl. Cítila jsem, jak mi jeho teplá dlaň zajela pod triko. Slastně jsem zapředla a přejela mu prstem po několikadenním strništi, které zvýraznilo jeho

plné rty. Nedočkávě jsem pootevřela rty, ale místo polibku jsem se dočkala nesouhlasného odkašlání. V první chvíli jsem si myslela, že se mi to jenom zdálo, ale ozvalo se to znovu.

„Ehm! Mohli byste to laskavě dělat za zavřenými dveřmi?!“ sykl pohoršeně ženský hlas z chodby. Zmateně jsem otočila hlavu, ale zahlédla jsem jenom mizící cop.

„Korálky. Fakt dobrý nápad, Luciene,“ povzdechl si Eskar a k mému zklamání se zvedl. „Dneska na pohoršování společnosti nemám náladu. Nepřesuneme se ke mně? Tam mi, doufám, dveře zůstaly?“

„Ráda bych ti řekla, že ano, ale vzhledem k tomu, že si toho ze včerejška moc nepamatuju...“ pokrčila jsem nevinně rameny. Čekala jsem na nějakou ironickou poznámku, ale žádná nepřišla. Místo toho se mu na obličejí objevil potutelný úsměv. „Proč se tak usmíváš?“ zamračila jsem se.

„Kdyby mi někdo před rokem řekl, že se budu bát, že mi nějaký jiný *ferat* dal místo dveří závěs z korálků, poklepal bych si na čelo, jestli je normální. Ale teď? *Ted'* se fakt bojím,“ ztišil zlověstně hlas.

„Ha, ha, ha,“ protočila jsem oči a chtěla mu dát pěstí do ramene, ale elegantně uhnul, přičemž na mě nezapomněl hodit vševědoucí výraz. „Jednou se trefím,“ varovala jsem ho.

„To tvrdíš už rok.“

Odhodlaně jsem našpulila rty, ale nic jsem na to neřekla. „A prý, že já jsem provokatér.“

„Líbí se mi, když jsi navztekaná,“ povytáhl pobaveně koutek úst.